

Życiorys kard. B. Kominka

Bolesław Kominek (ur. 23 grudnia 1903 w Radlinie, zm. 10 marca 1974 we Wrocławiu) – polski biskup rzymskokatolicki, arcybiskup metropolita wrocławski w latach 1972–1974, kardynał od 1973.

Urodził się 23 grudnia 1903 w Radlinie (obecnie dzielnica Radlin II w Wodzisławiu Śląskim). Syn Franciszka i Katarzyny z domu Kozielskiej. Pochodził z rodziny wielodzietnej i był najstarszym spośród dziewięciorga dzieci.

Ukończył Państwowe Gimnazjum w Rybniku. Następnie studiował na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie oraz w Instytucie Katolickim w Paryżu (1927–1930). Świecenia kapłańskie przyjął w Katowicach 11 września 1927. W okresie studiów paryskich działał jako duszpasterz wśród emigrantów polskich. Od 1930 pracował w diecezji katowickiej, był m.in. sekretarzem Akcji Katolickiej. Podczas II wojny światowej przebywał w Lublinie i na Górnym Śląsku, prowadził działalność charytatywną i duszpasterską na rzecz jeńców wojennych i więźniów obozów koncentracyjnych.

15 sierpnia 1945 został mianowany administratorem apostolskim Opola. Stworzył podstawy do powołania w 1972 diecezji opolskiej. Jego działalność spotkała się z niechętnym przyjęciem władz komunistycznych. 26 stycznia 1951 został zmuszony do opuszczenia Opola. Przebywał w Krakowie oraz w Sierszy.

26 kwietnia 1951 otrzymał papieską nominację na biskupa tytularnego Sophene z zadaniem rządcy polskiej części archidiecezji wrocławskiej oraz rezydencją we Wrocławiu. Tej nominacji ponownie sprzeciwiły się władze państwowe. Biskup nie mógł rezydować we Wrocławiu, a sakrę przyjął potajemnie 10 października 1954 w Przemyślu.

W październiku 1956 został ostatecznie dopuszczony do objęcia urzędu. 1 grudnia 1956 mianowany biskupem tytularnym Vagi oraz specjalnym delegatem Prymasa Polski z uprawnieniami biskupa rezydencjalnego we Wrocławiu. 19 marca 1962 został podniesiony do godności arcybiskupa tytularnego Eucaity, a od 15 maja 1967 był administratorem apostolskim ad nutum Sanctae Sedis archidiecezji wrocławskiej. 28 czerwca 1972 został pełnoprawnym arcybiskupem metropolitą wrocławskim, pierwszym od śmierci Adolfa Bertrama w 1945.

W latach 1962–1965 uczestniczył w obradach soboru watykańskiego II, później także w II sesji zwykłej Światowego Synodu Biskupów w Watykanie w 1971. W latach 1971–1974 pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Rady Konferencji Episkopatów Europy. 5 marca 1973 papież Paweł VI kreował go kardynałem, z tytułem prezbitera S. Croce in via Flaminia.

Był inicjatorem i autorem listu biskupów polskich do niemieckich z 1965 roku z słynnymi słowami: "przebaczamy i prosimy o wybaczenie" [dosłownie: udzielamy wybaczenia i prosimy o nie].

[Źródło – Wikipedia]